

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 1998-1999

28 april 1999

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR BUITENLANDSE EN EUROPESE AANGELEGENHEDEN

Interpellatie van de heer Paul Van Grembergen tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de hervorming van de federale ontwikkelingssamenwerking en de eventuele gevolgen hiervan voor de Vlaamse internationale samenwerking

Met redenen omklede motie

Interpellatie van de heer Leo Cannaerts tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de instelling van openbaar nut Vlamingen in de Wereld

Interpellatie van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de Vlaamse vertegenwoordiging in de Belgische Dienst voor Buitenlandse Handel

Interpellatie van de heer Herman Suykerbuyk tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de beslissingen inzake Agenda 2000 genomen door de Europese Raad van Berlijn op 25 maart 1999

Vraag om uitleg van de heer Jean-Marie Bogaert tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de rechtspositie van de algemeen directeur van Export Vlaanderen

Vraag om uitleg van de heer Jean-Marie Bogaert tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de inplanting van zendmasten ter hoogte van de Westerschelde door de Nederlandse overheid

Vraag om uitleg van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over een versnelde evaluatie van de Randkrant

Commissie voor Buitenlandse en Europese Aangelegenheden

Woensdag 28 april 1999

VOORZITTER : De heer Jef Sleetx

– *De interpellatie wordt gehouden om 10.30 uur.*

Interpellatie van de heer Paul Van Grembergen tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de hervorming van de federale ontwikkelingssamenwerking en de eventuele gevolgen hiervan voor de Vlaamse internationale samenwerking

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Van Grembergen tot de heer Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de hervorming van de federale ontwikkelingssamenwerking en de eventuele gevolgen hiervan voor de Vlaamse internationale samenwerking.

De heer Van Grembergen heeft het woord.

De heer Paul Van Grembergen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, collega's, het is niet de eerste maal dat we dit thema behandelen en onder de aandacht brengen van de politici in het Vlaams Parlement. Als men het over internationale verantwoordelijkheid heeft, dan is er – voor zover het buitenlandse handel betreft – geen enkel gevoel van minachting. Als Electrabel in China investeert, juicht iedereen. Als we petroleum vanuit Antwerpen versassen en verpompen naar Abu Dhabi of omgekeerd, dan applaudisseert ook iedereen en zegt men dat het schitterend is, want het gaat om centen.

Als het over cultuur of ontwikkelingssamenwerking gaat, dan is er altijd een meute die meent daar opmerkingen over te moeten maken. Ik gebruik de term 'meute' zowel in de figuurlijke als in de oorspronkelijke objectieve betekenis. Het is vreemd te

moeten vaststellen dat net degenen die voorstander zijn van een zo groot mogelijke internationale verantwoordelijkheidsopname van Vlaanderen, als bekrompen en als navelstaarders worden beschouwd. De contradictie is dat de tegenstanders daarvan als internationalisten, breeddenkenden en filosofen van de internationale communicatie worden beschouwd.

Degenen die extra muros willen gaan, worden beschouwd als degenen die muren opbouwen. Anderen die intra muros blijven, vinden dat ze internationaal optreden. Wij, die buitengaats willen gaan, worden versleten voor dorpelingen. Zij die verhinderen dat we buitengaats gaan, noemen zich de internationale zeilers op de grote zee. Dat is toch een vreemde vaststelling. Ik verwijs hierbij ook naar het interview met de heer Schiltz dat vandaag in De Standaard is verschenen.

Mijnheer de minister-president, er zijn open en verdoken tegenstrevers van onze internationale verzuchtingen.

De federale Kamer heeft onder verantwoordelijkheid van het federale beleid veranderingen aangebracht aan de internationale samenwerking en ontwikkelingssamenwerking. Het ABOS werd ontmanteld. Ook wij hadden hierover veel opmerkingen. Er werd een sanering doorgevoerd en er kwam een efficiënt beleid. Niemand betwist dat dit moest gebeuren, velen hebben daar jarenlang voor gepleit. Bij dat gevecht zijn sommigen in drijfzand beland en niet geslaagd.

Wij zijn zeker niet tegen verandering. We hebben wel vragen over wat men wil bereiken met die verandering. Het stoort ons dat de omschakeling blijkbaar zonder enige samenspraak met de deelstaten is gebeurd, en zonder enige inspraak van de regeringsverantwoordelijken van de deelstaten. De federatie zorgt dus voor de buitenlandse politiek en de ontwikkelingssamenwerking. Ik maak hierbij

Van Grembergen

nogmaals het onderscheid tussen een federaal beleid en een beleid van de federatie.

Mijnheer de minister-president, werden wij betrokken bij de hervormingen ? Zijn er geen bevoegdheidsoverschrijdingen ? Indien u hier niet volledig mondeling op kunt antwoorden, zou ik graag een schriftelijk antwoord krijgen. Hoe is de situatie nu eigenlijk ? Zijn er eventueel belangenconflicten ? Omwille van de efficiëntie willen we uiteraard buitengaats optreden. We willen solidair zijn met landen en volkeren. Welke initiatieven zal de regering nemen ?

Mijn volgende opmerking valt niet binnen de Vlaamse bevoegdheid. Het gaat over de wijze waarop de ambtenaren in de nieuwe dienst werden benoemd. We vrezen dat het inbrengen van politici of pseudo-politici tot gevolg zal hebben dat er een pseudo-politiek wordt gevoerd met een partijpolitieke benadering. Mijnheer de minister-president, ik reken u dit niet aan want u bent daar niet verantwoordelijk voor.

De voorzitter : Minister-president Van den Brande heeft het woord.

Minister-president Luc Van den Brande : Mijnheer de voorzitter, ik zet de zaken op een rijtje om de juiste situatie te schetsen. De federale regering heeft na de discussie in en de goedkeuring door het federale parlement een nieuwe organisatiestructuur uitgetekend voor haar beleid van ontwikkelingssamenwerking. Dit was een proces van lange adem. De gepaste hervorming is blijkbaar niet van een leien dakje gelopen.

De beleidsvoorbereiding, -planning en -evaluatie zal voortaan gebeuren in het directoraat-generaal Internationale Samenwerking van het ministerie van Buitenlandse Zaken. Dit is een goede zaak. Zo wordt dit op een politiek verantwoordelijk niveau gebracht. Mutatis mutandis ben ik voorstander van een gelijksoortig scenario bij de herverkaveling van de bevoegdheid voor buitenlandse handel. Naar mijn mening moet de BDBH bij de definitieve overdracht van de bevoegdheid over de buitenlandse handel, worden afgeschaft. Ik ben er trouwens voorstander van om na die herverkaveling op het directoraat-generaal Internationale Economie een gegevensbank te installeren die ten dienste staat van de operationele agentschappen. Dit departement is voor politieke controle vatbaar. In theorie is dit een goed concept. De concrete acties in het kader van de directe, bilaterale samenwer-

king worden toevertrouwd aan de BTC, de Belgische Technische Coöperatie.

De federale regering en het federaal parlement hebben dus nieuwe instrumenten gecreëerd en oude vervangen binnen de bestaande bevoegdheidsverdeling in België. De hervorming van het ABOS en de totstandkoming van een aangepast wettelijk kader, is een federale aangelegenheid. De federale wetgever heeft Vlaanderen of de andere deelstaten er op geen enkele manier bij betrokken. Ik stel dit gewoon vast. Dit is niet onwettelijk volgens het institutioneel kader. We beschikten niet over de wettelijke mogelijkheid om te interfereren in de hervorming die werd uitgewerkt op het federale vlak.

Mijnheer Van Grembergen, u weet dat ik perfect uw onderliggende redenering over de verantwoordelijkheden die men op dit domein moet delen, kan volgen. Bij de bespreking van resoluties in deze commissie heb ik over internationale samenwerking veeleer gesproken over de verantwoordelijkheid dan over de bevoegdheid. Dit heeft natuurlijk ook met de bevoegdheid te maken, die duidelijk moet worden afgebakend. Op gemeentelijk, provinciaal, gewestelijk en federaal niveau moet iedereen zijn verantwoordelijkheid opnemen om deze samenwerking te concretiseren. Dit thema kwam uitvoerig aan bod in de hervormingsvoorstellen.

Met uw tweede vraag suggereerde u dat er mogelijk sprake is van een bevoegdheidsoverschrijding. Er is geen bevoegdheidsoverschrijding in hoofdte van de nieuwe instellingen die zijn opgericht. De kernvraag is of er bij de operationalisering redenen zullen zijn tot belangenconflicten. Ik reken het tot de plicht van de Vlaamse regering en het Vlaams Parlement om de werking van deze nieuwe instrumenten en vooral de BTC niet alleen passief, maar ook actief op te volgen. Op dit ogenblik is er geen bevoegdheids- of belangenconflict. De operationalisering is van kapitaal belang. Ik hoop dat we tijdens de volgende regeerperiode een stap kunnen zetten in deze verantwoordelijkheidsdeling.

Mijnheer de voorzitter, ik wil ten slotte verwijzen naar de inleidende beschouwingen van de heer Van Grembergen. Ik deel ze volkomen, en kan me er volledig in terugvinden. Wie beschikbaar wil zijn voor de rest van de wereld, wordt met de vinger gewezen en als onverantwoordelijk beschouwd. Dit is een grote en absurde paradox. Het is net omgekeerd : de beleidsverantwoordelijken die voorstander zijn van een grotere autonomie, zijn ook voor-

Van den Brande

stander van een nog grotere internationale gerichtheid.

De voorzitter : De heer Van Grembergen heeft het woord.

De heer Paul Van Grembergen : Ontwikkelingssamenwerking mag niet als een dada worden beschouwd, maar is een essentieel onderdeel van het departement Buitenlandse Betrekkingen. De minister-president heeft dit terecht benadrukt. Ik ga volledig akkoord met dit principe.

Er is echter een verschil tussen de theorie en de geest van een benadering. In het federale ministerie van Buitenlandse Betrekkingen heerst nog altijd een unionistische sfeer, waarbij men de kleine jongens uit de deelstaten overal buiten wil houden. Inzake kennis over volkeren en culturen beschikt het ministerie van Buitenlandse Betrekkingen over slechts één referentiekader : de historische staten en de historische invulling ervan. Dit ministerie kan maar weinig appreciatie opbrengen voor de differentiatie die overal in de wereld op dat vlak zou moeten bestaan. Het federale ministerie hoeft geen onruststoker te zijn, maar moet wel kennis hebben van de verscheidenheid binnen de staten en de rijkdom die deze meebrengt.

De voorzitter is een schitterend voorbeeld van interesse voor de verscheidenheid in de wereld. Hij is een internationale socialist, ook al spreekt dat in feite voor zich. Een socialist denkt immers internationaal of is geen socialist. De voorzitter beantwoordt aan dat profiel, ook al trekt hij er niet altijd de juiste conclusies uit op binnenlands vlak.

De voorzitter : In cauda venenum est.

De heer Paul Van Grembergen : Geloof me vrij, mijnheer de voorzitter, het venijn reserveer ik voor anderen.

Theoretisch geef ik u dus gelijk, mijnheer de minister-president. Maar ik heb een aantal praktische bedenkingen bij de federale politiek. U zegt dat noch de Vlaamse verantwoordelijken noch het Vlaams beleid hierbij werden betrokken. Wettelijk hoefde dit niet, maar het ware toch wel goed geweest.

Alhoewel dit wettelijk niet verplicht is, vond er misschien wel een informele ronde plaats op ons verzoek of op het verzoek van de federale regering. Ik heb echter de indruk dat er ook informeel

weinig over gesproken is. Dan heb ik het niet over contacten binnen een partij, maar over contacten tussen niveaus of instellingen. Daarover had ik graag opheldering gekregen.

Verder zal ik u op uw woord nemen inzake de operationalisering, en actief in de gaten houden of terzake geen belangenconflicten rijzen. Ten slotte kondig ik aan dat we een met redenen omklede motie zullen indienen naar aanleiding van deze interpellatie.

De voorzitter : Minister-president Van den Brande heeft het woord.

Minister-president Luc Van den Brande : Mijnheer de voorzitter, ik denk dat we het min of meer eens zijn. Ik heb de nadruk gelegd op het theoretisch-institutionele kader, maar het is inderdaad van levensbelang dat we waken over de operationalisering.

Bij een herverdeling van verantwoordelijkheden is de situatie vanzelfsprekend helemaal anders. Ik kan alleen hopen dat de organisatie van de samenwerking gebeurt vanuit inhoudelijke principes, wat een verbetering zou betekenen. We hebben er trouwens alle belang bij om bij een overdracht van verantwoordelijkheden te kunnen vertrekken vanuit een solide operationele basis, en niet vanuit iets dat vele vragen oproept. Dat lijkt misschien een wonderlijke redenering, maar ook op veel andere terreinen is het van belang dat men bij een herverdeling van verantwoordelijkheden over een goed kader beschikt. Zo vermijden we onopgeloste problemen mee over te nemen. Ik hoop dan ook dat de BTC een verbetering is.

De heer Paul Van Grembergen : Is Vlaanderen hierin vertegenwoordigd ?

Minister-president Luc Van den Brande : Een aantal stromingen zijn vertegenwoordigd.

De heer Paul Van Grembergen : Maar Vlaanderen zelf niet.

Met redenen omklede motie

De voorzitter : Door de heer Van Grembergen werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie aangekondigd. Ze moet zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het parlement zal zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering moeten uitspreken.

Voorzitter

Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Leo Cannaerts tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de instelling van openbaar nut Vlamingen in de Wereld

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Cannaerts tot de heer Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de instelling van openbaar nut Vlamingen in de Wereld.

De heer Cannaerts heeft het woord.

De heer Leo Cannaerts : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, geachte leden, de problematiek van de instelling van openbaar nut Vlamingen in de Wereld werd reeds herhaaldelijk besproken in deze commissie. Ik verwijs naar de hoorzitting terzake in februari 1998, het bezoek van 8 juni 1998 en de daaruit voortvloeiende interpellatie op 6 juli 1998. Hieruit bleek overduidelijk dat zowel deze commissie als de minister-president belang hechten aan de werking van deze instelling en de rol die ze kan en moet spelen.

Dit alles resulteerde in een succes : na de interpellatie werd het contract verlengd. Ook de uitbetaling van de toelagen, die toch een van de grote problemen vormde, kon uiteindelijk vrij vlot verlopen. Zo kreeg de instelling opnieuw ademruimte. Het jaarbudget van deze instelling bedraagt ongeveer 7,7 miljoen frank, een som die inderdaad grotendeels te danken is aan de financiële ondersteuning door de Vlaamse Gemeenschap. Vorig jaar werd een subsidie van 6,2 miljoen frank verstrekt.

Nu blijkt echter dat de financiële armslag die deze instelling momenteel heeft, niet volstaat om een efficiënt beleid te voeren, dat is aangepast aan de moderne communicatie- en informaticatechnieken en aan de nieuwe rol die ze heeft te spelen in deze veranderende maatschappij. Deze instelling bevindt zich momenteel dus in een overgangsfase. Ook in deze commissie werd herhaaldelijk beklemtoond dat ze dringend aan een nieuwe aanpak toe

is, aangepast aan de huidige noden en mogelijkheden. Ook binnen de instelling zelf horen we dit geluid en wordt de dringende nood aan een andere aanpak ingezien.

Wil deze instelling op korte termijn overleven, dan moeten er nieuwe stappen worden gezet. Dit kan echter niet zonder bijkomende financiële middelen. Daardoor moet ze orde op zaken kunnen stellen in de huidige toestand en de nodige maatregelen kunnen nemen om die overgang binnen de organisatie te realiseren. Dan denk ik zowel aan de personeelsomvang als aan de logistieke uitrusting.

Vandaar mijn concrete vraag : is de Vlaamse regering bereid om mee te werken aan deze nieuwe start ? Daar de volgende maanden een regeringswissel plaatsvindt, is het gevaar niet denkbeeldig dat de instelling in een vacuüm terechtkomt. Om dat te vermijden wil ik vandaag met enkele leden een met redenen omklede motie indienen, waarin we een aantal maatregelen voorstellen. Zo vragen we om de bestaande overeenkomst, die telkens tot augustus loopt, te verlengen tot het einde van dit kalenderjaar. Zo zullen we vernoemd vacuüm kunnen vermijden. In de toekomst zou men dan per kalenderjaar werken. Dit zou ons enkele maanden voorsprong geven.

Verder vragen we of het mogelijk is een bedrag van 5 miljoen frank vrij te maken binnen de bestaande budgetten, als eenmalige tegemoetkoming. Zo kan het tekort aan bedrijfskapitaal worden overbrugd, dat is ontstaan door periodes in het verleden waarin geen sprake was van dekking via subsidies. Dit tekort wordt geraamd op 3 miljoen frank. De overige 2 miljoen frank zou de instelling de mogelijkheid geven nieuw personeel in dienst te nemen, en de noodzakelijke infrastructuur aan te schaffen om een eigentijdse en efficiënte aanpak mogelijk te maken. Ik weet niet of er binnen de basisallocatie 30.02 nog mogelijkheden bestaan om hier werk van te maken.

De instelling leeft telkens van jaar tot jaar, op basis van de contracten zoals er nu zijn afgesloten. Is er geen meerjarencontract met de Vlaamse Gemeenschap mogelijk, waarin de rol van beide partijen duidelijk wordt omschreven, net als de kwaliteitseisen die de Vlaamse Gemeenschap terecht aan deze instelling mag opleggen ?

De voorzitter : Mijnheer de minister-president, ik wil me even aansluiten bij de woorden van de heer Cannaerts. Uit de hoorzitting van enkele maanden geleden in de commissie voor Buitenlandse en Europese Aangelegenheden bleek zeer duidelijk dat

Voorzitter

de mensen van 'Vlamingen in de Wereld' zeer nuttig werk verrichten. Ik geloof dat in deze commissie een consensus bestond dat we er absoluut voor moeten zorgen dat deze werking kan worden voortgezet. Ik kan me niet uitspreken over de financiële vertaling ervan, maar omwille van de consensus in deze commissie moeten we ervoor zorgen dat de instelling Vlamingen in de Wereld optimaal kan blijven werken.

Voor het overige sluit ik me aan bij de heer Cannaerts, die het dossier wellicht grondig heeft bestudeerd.

De heer Van Overmeire heeft het woord.

De heer Karim Van Overmeire : Mijnheer de voorzitter, mijn fractie sluit zich aan bij wat reeds werd gezegd. De overheid heeft weinig vat op de structuur en organisatie van de instelling, maar toch is het gros van de middelen van de overheid afkomstig, en dat vormt een probleem.

Welke formele of informele informatiekkanalen bestaan er tussen het bestuur van de instelling en de overheid ? Het is immers noodzakelijk dat wordt gezorgd voor een vlotte overgang tot na 13 juni, en voor een permanente en efficiënte structuur waardoor de instelling over de nodige slagkracht beschikt om de Vlamingen in de wereld op een moderne manier te bereiken en politiek te organiseren. De instelling moet tevens optreden als economisch ambassadeur van Vlaanderen.

De voorzitter : De heer Van Grembergen heeft het woord.

De heer Paul Van Grembergen : Mijnheer de voorzitter, ik ben het eens met de opmerking over de doelstellingen. Als de instelling Vlamingen in de Wereld levenskrachtig wil blijven en ook in de toekomst een belangrijk en goed apparaat wil zijn, zal ze steeds meer officiële middelen nodig hebben. De instelling zal niet kunnen blijven functioneren door zuiver privé-initiatief.

De verantwoordelijkheid van de overheid begint natuurlijk op het moment dat ze geld ter beschikking stelt. Een verantwoordings- en coördinatieproces zal noodzakelijk zijn. Dit aspect moeten we bespreken. We hebben veel vertrouwen in de mensen van de instelling, maar ook zij zijn niet steeds meester van het apparaat dat ze in leven houden. Bij conflicten of moeilijkheden, zouden het parlement en de regering kunnen worden verweten niet

efficiënt te hebben gehandeld. Het parlement draagt immers de verantwoordelijkheid, en de regering staat in voor de uitvoering van onze beslissingen.

Ik sta dus achter het instrument, de doelstellingen en de motie, die we trouwens mee hebben ondertekend. Het aspect van de verantwoordelijkheid moet wel worden verduidelijkt. Het ter beschikking stellen van middelen en de verantwoordelijkheid moeten aan elkaar worden gekoppeld. Een blanco cheque is onaanvaardbaar : we moeten als goede zaakvoerders handelen.

De voorzitter : Minister-president Van den Brande heeft het woord.

Minister-president Luc Van den Brande : Mijnheer de voorzitter, het is niet de eerste keer dat dit thema hier wordt besproken. Dit getuigt van de grote interesse die alle fracties hebben voor de instelling Vlamingen in de Wereld. De afgelopen jaren hebben we de subsidies voor de instelling gevoelig verhoogd, wat niet altijd even eenvoudig was. We zijn er allemaal van overtuigd dat deze organisatie belangrijk is.

Ik deel de mening van de heer Cannaerts en van anderen dat Vlamingen in de Wereld zich op twee vlakken in een relatief moeilijke positie bevindt. Op financieel-budgettair vlak zijn er moeilijkheden met de omvang van het budget en de financieringsbronnen. De organisatie kampt ook met problemen bij het uitstippelen van het beleid op middellange en lange termijn. Deze twee soorten problemen versterken elkaar, waardoor VIW in een vicieuze cirkel terechtkomt.

We zijn het eens over het belang van de instelling, maar nog niet over de manier waarop de instelling zich moet organiseren en met welke middelen. Als er meer overheidsmiddelen ter beschikking worden gesteld, moet de betrokkenheid van de overheid vanzelfsprekend ook groter worden. We voelen echter aan dat we van VIW geen overheidsinstelling mogen maken. De instelling bestaat immers uit een groep gemotiveerde mensen, die een groot stuk van hun tijd en wilskracht in de organisatie willen stoppen. Ze willen de organisatie zelf maken.

Er is dus geen eenduidig antwoord. We moeten trachten om een evenwichtige oplossing te vinden. VIW is hoofdzakelijk van overheidsfinanciering afhankelijk, wat de organisatie ook financieel kwetsbaar maakt.

Van den Brande

Omwille van de vroeger gemaakte overwegingen en de krachtige aansporing van dit parlement hebben we de administratie Buitenlands Beleid gevraagd om een volledige doorlichting van deze instelling van openbaar nut te organiseren. Dit behelst een budgettaire, bestuurlijke en doelmatigheidsanalyse. Er zullen passende aanbevelingen worden geformuleerd over het dienstbetoon, in positieve zin, aan de Vlamingen in het buitenland. Daarnaast zal aandacht worden besteed aan de ontwikkeling van het imago van Vlaanderen en Brussel bij Vlamingen in het buitenland, en zal het aantal Vlamingen in het buitenland worden geïnventariseerd.

Bij de toelichting over het buitenlands beleid heb ik bij herhaling gezegd dat we wel over de nodige overheidsinstrumenten beschikken, maar dat het ook erg belangrijk is dat een organisatie zich met dit gegeven bezighoudt, een netwerk vormt, en versterkt wat er op professioneel vlak gebeurt. Het is met andere woorden van groot belang dat een kern van Vlamingen in de Wereld naar aanleiding van, onder andere, een economische zending of bedrijfscontacten, een culturele manifestatie inricht en ontvangsten begeleidt. Het is noodzakelijk om te onderzoeken in welke mate Vlamingen, die dikwijls jarenlang uit Vlaanderen weg zijn, nog met Vlaanderen verbonden zijn, en hoe het dienstbetoon wordt georganiseerd.

Ik heb beslist om hiervoor 2 miljoen frank te reserveren. In uitvoering van de wet op de openbare aanbestedingen werden vijf externe bureaus aangeschreven. Ik ben er immers van overtuigd dat we de basis moeten leggen voor een duurzame organisatie van de instelling. De administratie Buitenlands Beleid is bezig met de toewijzingsprocedure voor de doorlichting. De opdracht zal eerstdaags worden gegeven. De resultaten zullen tegen de laatste week van de maand mei beschikbaar zijn. Voor een extern en objectief onderzoek moet een redelijke periode worden uitgetrokken, maar die hoeft geen maanden te duren. Het extern bureau zal daarom over één maand beschikken om de nodige analyses te maken en een aantal voorstellen te formuleren. Het rapport van de doorlichting zal de basis vormen van de toekomstige samenwerking met VIW.

Zonder vooruit te lopen op de resultaten van de doorlichting, zeg ik toch al dat de overheid naar mijn aanvoelen inderdaad meer middelen zal moeten vrijmaken voor een vernieuwde werking van Vlamingen in de Wereld. Daarvoor zal ook een an-

dere participatiestructuur van de overheid in deze instelling nodig worden. Die kan vele vormen aannemen. Ik herhaal echter dat dit zeker in de juiste verhouding dient te gebeuren. We mogen daar dus zeker geen absoluut overheidskader van maken.

De aanpak moet zeker en vast ook in verband worden gebracht met andere acties ten behoeve van Vlamingen en Nederlandstaligen in het buitenland. Ik denk onder meer aan onderwijs van het Nederlands in het buitenland. Momenteel lopen een aantal initiatieven op dat vlak. Wat BVN betreft, hebben we voor Noord-Amerika een bijkomende subsidie voorgesteld van 35 miljoen frank. We zullen dus zeker moeten nagaan hoe we al die verschillende initiatieven kunnen koppelen.

Uiteraard zal het niet mogelijk zijn om reeds in de zeer nabije toekomst definitieve conclusies te trekken uit de doorlichting en passende budgettaire maatregelen te nemen. Daarom ben ik bereid om als overgangsmaatregel een verlenging van het huidige contract tot en met 31 december 1999 toe te staan, om zo de continuïteit van de werking te verzekeren. Dit dossier zal dan uiteraard wel moeten worden goedgekeurd door de Inspectie van Financiën.

In verband met de eenmalige toekenning van een subsidie van 5 miljoen frank en een meerjarencontract met VIW, moeten we in ieder geval de resultaten van de doorlichting afwachten. Gelet op de 50-percentregel voor de besteding van de begroting zijn daar bovendien geen middelen voor beschikbaar. Daarnaast is het ook nog zeer onzeker of de begrotingsautoriteiten – de Inspectie van Financiën, de minister van Begroting en het Rekenhof – zouden toestaan dat een facultatieve subsidiëring voor uitgaven uit het verleden wordt toegekend.

Ik vat samen. Ik geloof zeer sterk in Vlamingen in de Wereld. We hebben de beslissing genomen om een grondige doorlichting uit te voeren, om zo voorstellen te kunnen formuleren. Zonder vooruit te lopen op de zaken, lijdt het mijns inziens geen twijfel dat die zal leiden tot meer middelen. Die zullen moeten worden toegekend in het kader van een juiste participatie- of aanwezigheidsstructuur in Vlamingen in de Wereld. Het is heel belangrijk dat de continuïteit wordt verzekerd. Daarom treffen we deze regeling naar het einde van het jaar. Tegen eind mei of begin juni zal de goede basis zijn gelegd om een aantal voorstellen te doen en beslissingen te nemen. Ik geloof immers heel sterk dat Vlamingen in de Wereld ook in de toekomst een belangrijke rol zal blijven vervullen.

De voorzitter : De heer Cannaerts heeft het woord.

De heer Leo Cannaerts : Mijnheer de minister-president, ik dank u alvast voor uw toezegging om het contract tot het einde van het jaar te verlengen. Dit zal de continuïteit in grote mate bevorderen. Ik ben het ook eens met het initiatief om de zaak eens van buitenaf te bekijken, zodat men kan nagaan hoe men die instelling de nodige slagkracht kan geven.

U hebt er wel uw bezorgdheid over geuit dat het opzet van de vereniging aan kracht zou kunnen verliezen als gevolg van een grotere tussenkomst van de overheid. Dit is inderdaad een gegronde vrees. Ik ben echter wel van mening dat we de vereniging moeten helpen om de brug te maken naar de andere aanpak. Men zal dus niet bij derden kunnen aankloppen om de zaak een nieuw elan te geven als niet eerst intern een nieuwe organisatie wordt op punt gesteld.

Het aandeel van de inbreng van de overheid zal inderdaad op korte termijn moeten verminderen door de inbreng van andere actoren die ook belang hebben bij dergelijke instellingen. Het doel van de instelling is immers fel veranderd tegenover de periode van 35 jaar geleden, toen de VZW België in de Wereld werd opgericht. Het doel daarvan was het sociaal en economisch welzijn van Vlamingen die naar het buitenland emigreerden. Tot de doelgroep van VIW behoren nu daarentegen ook Vlamingen die kort in het buitenland verblijven. Het gaat dan om allerhande mensen : beursstudenten die enkele jaren in het buitenland studeren, ontwikkelingshulpers, bedrijfsleiders enzovoort.

Daarom denk ik dat ook universiteiten, culturele organisaties, de bedrijfswereld en de sector van de ontwikkelingshulp een reële bijdrage kunnen leveren. Ik heb het dan niet alleen over de werking en de ideeën, maar ook over de financiering. Ook op dat vlak moeten ze hun verantwoordelijkheid nemen. Dit is echter enkel mogelijk als de basis van een slagvaardige organisatie reeds is gelegd.

De overheid mag de lat inderdaad vrij hoog leggen. Tegenover die subsidiëring staat een beleid dat de tand des tijds trotseert en nog een grote toekomst heeft.

De voorzitter : De heer Van Overmeire heeft het woord.

De heer Karim Van Overmeire : Mijnheer de minister-president, die doorlichting zal toch gebeuren in overleg met de mensen van Vlamingen in de We-

reld ? Dat werd toch vooraf met hen doorgenomen ? Een doorlichting impliceert volgens mij immers een toetsing aan criteria of voorwaarden. Over welke criteria en voorwaarden gaat het dan ? Wat verwacht de Vlaamse regering eigenlijk van Vlamingen in de Wereld ?

Minister-president Luc Van den Brande : Vanzelfsprekend is een doorlichting slechts nuttig als men dit samen met de partners bekijkt. Het is immers de bedoeling om elkaar te helpen. Ik heb ook de parameters al aangegeven : een budgettaire, een bestuurlijke en een doelmatigheidsanalyse.

Ik kan trouwens nog iets gedetailleerder zijn. Bij de budgettaire analyse gaat het om een globale financiële analyse van inkomsten en uitgaven. Bij de bestedingsanalyse gaat het om een analyse van de besteding van de inkomsten van de Vlaamse Gemeenschap in de context van de totale uitgaven. Bij de bestuurlijke analyse gaat het om een analyse van de organisatie en de structuur ; van de beslissingsbevoegdheden en de delegaties ; en van de interne processen. Bij de doelmatigheidsanalyse gaat het om de geformuleerde opdrachten en doelstellingen op korte en lange termijn en de realisaties. Dit behelst de analyse van de realisatie van de opdrachten die zijn uitgevoerd voor de Vlaamse Gemeenschap, en de verhouding tot het totale opdrachtenpakket ; en de analyse van de bereikte resultaten en effecten.

Dit steunt dus echt wel op objectieve parameters, gegeven de doelstellingen van de instelling. Er zal zeker en vast ook sprake zijn van een goede interactie. Men kan een dergelijke analyse inderdaad niet abstract uitvoeren.

De voorzitter : De heer Van Overmeire heeft het woord.

De heer Karim Van Overmeire : Men zal dus analyseren hoe de vereniging op dit moment haar eigen doelstellingen realiseert. Daarnaast zal men ook nagaan hoe zij de opdrachten realiseert die de Vlaamse regering tot nu toe heeft gegeven. Ik ben van mening dat men ook moet nagaan wat haar capaciteit is om doelstellingen te realiseren die de Vlaamse regering op termijn naar voren wil schuiven.

Minister-president Luc Van den Brande : Dat werd ook uitdrukkelijk opgenomen.

De heer Karim Van Overmeire : De politiek moet duidelijk maken wat men met die vereniging wil bereiken.

Minister-president Luc Van Den Brande : Ik heb in mijn antwoord drie grote opties aangehaald inzake onze verwachtingen van de instelling. Wat u zegt, lijkt me logisch.

De voorzitter : De heer Van Grembergen heeft het woord.

De heer Paul Van Grembergen : Ik denk dat Vlamingen in de Wereld ook een onrechtstreeks instrument kan zijn voor de doelstellingen van de Vlaamse regering. Dat VIW openbare gelden ontvangt, is dan een verantwoorde zaak. Onze verantwoordelijkheid voor het gebruik van overheids gelden speelt hier ook een rol. Dat is eigenlijk de conclusie. Ik denk dat dit een zuivere afbakening is. Dit alles moet een goed overleg mogelijk maken tussen onze doelstellingen en die van Vlamingen in de Wereld.

De voorzitter : De heer Cannaerts heeft het woord.

De heer Leo Cannaerts : Na overleg tussen de ondertekenaars van de motie, hebben wij besloten deze terug te trekken. We zouden de minister-president, gezien de huidige toezeggingen, wel willen vragen om de zaken met de nodige spoed aan te pakken. De continuïteit mag niet in gevaar komen. Als er toch problemen zouden ontstaan, moet overleg mogelijk zijn.

Ik wil de heer Van Grembergen nog iets willen vragen over zijn uitspraak dat er ook toezicht op het gebruik van de gelden moet zijn. Vindt u een vertegenwoordiging in de raad van beheer, eventueel louter waarnemend, van de fracties van het Vlaams Parlement gewenst ? Hoe ziet u dit ?

De voorzitter : De heer Van Grembergen heeft het woord.

De heer Paul Van Grembergen : In de VVOB bestaat al een dergelijke vorm van betrokkenheid van het Vlaams Parlement. Of dat zo moet gebeuren, is mijns inziens niet noodzakelijk. Voor het gebruik van overheids gelden moeten echter verantwoordingsgegevens bestaan. Het Rekenhof moet de functionaliteit van het gebruik van de gelden nakijken. Er moet met een aantal parameters rekening worden gehouden. Dat parlementsleden voor de zoveelste keer een persoonlijke verbondenheid moeten hebben, is echter niet mijn aanvoelen.

De essentie is de afbakening van de doelstellingen van VIW. Die blijkt uit de gemaakte keuzes. De vraag is in hoeverre die compatibel zijn met de doelstellingen van de Vlaamse regering en met het

door ons gevoerde Vlaamse buitenlandse beleid. Sommige accenten zullen gelijklopend of zelfs bijna identiek zijn. De Vlaamse regering kan daar nog accenten aan toevoegen. VIW ontvangt geld, en wij voegen daar iets expliciets aan toe. Op dat moment is er een controlesysteem. Dat is voor mij, mijnheer Cannaerts, meer dan voldoende.

Minister-president Luc Van Den Brande : Volgens mij zijn verschillende formules mogelijk. We hebben die discussie trouwens al in het uitgebreid bureau gevoerd, onder meer ook in verband met de VVOB. Het plaatsen van parlementsleden in raden van bestuur heeft een problematische kant, maar ik blijf bij mijn standpunt dat een aanwezigheid van parlementsleden ook institutionele voordelen biedt. Of dit per se tot betere resultaten leidt, weet ik niet. Dat moet het parlement afwegen. Er moet een adequate betrokkenheid georganiseerd worden, die de doelstelling moet dienen en de controle niet in het gedrang mag brengen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de Vlaamse vertegenwoordiging in de Belgische Dienst voor Buitenlandse Handel

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Van Nieuwenhuysen tot de heer Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de Vlaamse vertegenwoordiging in de Belgische Dienst voor Buitenlandse Handel.

De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Mijnheer de minister-president, u hebt vorige maand naar aanleiding van mijn actuele vraag bevestigd dat de Vlaamse regering de politiek van de quasi-lege stoel in de Raad van Bestuur van de BDBH zou handhaven.

De aanleiding was toen de verwachte uitspraak van het Arbitragehof over het beroep dat u had aangekend tegen de goedkeuring van de wet tot hervorming van de BDBH. Hierdoor zou Vlaanderen

Van Nieuwenhuysen

in de Raad van Bestuur in een minderheidspositie terechtkomen. Die uitspraak van het Arbitragehof is geen uitspraak ten gronde. Als ik het goed heb, heeft het hof zich uitsluitend uitgesproken over de vraag of de Vlaamse regering bij de voorbereiding van de wet had moeten worden betrokken. Mogelijk heeft de Vlaamse regering ook niet voldoende aangetoond dat ze niet bij de voorbereiding werd betrokken. Dat is me niet helemaal duidelijk.

De uitspraak is er nu, met alle gevolgen van dien. Die gevolgen zijn hier ook al ettelijke malen ter sprake gekomen, en hebben in de commissie voor Staatshervorming aan de basis gelegen van een grote consensus dat op dat vlak een homogeen bevoegdheidspakket nodig is en de bevoegdheid voor buitenlandse handel bijgevolg uitsluitend aan de deelstaten zou moeten toekomen. Met de gevolgen van die uitspraak bedoel ik uiteraard de blijvende verwarring bij de Vlaamse exporteurs, hun buitenlandse gesprekspartners en iedereen die in aanraking komt met de verschillende instellingen die zich bezighouden met de exportbevordering. Maar ook in het beheer, de directie en het personeel van de BDBH wordt Vlaanderen systematisch benadeeld. De belangen van onze Vlaamse bedrijven komen hierbij in het gedrang.

Er is echter nog meer aan de hand. De federale minister van Buitenlandse Handel heeft er ondertussen voor gezorgd dat een Luikse PS'er de Vlaming Servotte zal opvolgen aan het hoofd van de directie van de BDBH. Hierbij komt nu nog druk om iemand van de PSC tot adjunct-directeur-generaal te benoemen. Zelfs in de veronderstelling dat nog een Vlaming zou worden aangeduid als tweede adjunct-directeur-generaal, krijgt de algemene directie van de BDBH een al even onaanvaardbare verhouding in het taalkader als de Raad van Bestuur.

Een en ander zou dienen om een compromis tussen federale regeringspartijen over de aanstellingen aan de top van de nieuwe BTC, van het directoraat-generaal voor de internationale samenwerking en van de nieuwe evaluatiecel binnen Buitenlandse Zaken mogelijk te maken. Dit maakt uiteindelijk echter onze zaak niet uit.

Het is ondertussen wel duidelijk dat de beslissing die u destijds hebt genomen om maar één van de vier Vlaamse zetels in de raad van bestuur van de BDBH te bezetten, geen indruk heeft gemaakt en dat in de toekomst waarschijnlijk ook niet zal doen. De BDBH is duidelijk onderhevig aan een verfransingspolitiek. Men schijnt de klok te willen

terugdraaien tot de jaren zestig. Ondertussen is het ook duidelijk dat we inzake de staatshervorming best niet te veel verhoppen voor de volgende zittingsperiode.

De politiek van de quasi-lege stoel heeft tot nu toe niets opgebracht. Het signaal dat de regering heeft willen geven aan de federale overheid is niet krachtig genoeg gebleken om haar op andere gedachten te brengen.

De heer Beke, de SP-adjunct-kabinetschef van vice-premier Di Rupo, heeft hierop in De Morgen van 9 maart 1999 sterk de aandacht getrokken. Hij wees erop dat geen enkele federale instelling op basis van communautaire gegevens is samengesteld. Dat klopt helaas. Waarom zou het dus met de BDBH anders zijn ?

De heer Beke voegt daar nog aan toe 'dat men in Vlaanderen trouwens niet moet denken dat men de werking van de BDBH kan blokkeren met een politiek van de lege stoel. In de wet staat immers dat Vlaanderen facultatief vertegenwoordigers kan benoemen voor de raad van bestuur'. Met andere woorden, indien de Vlaamse overheid niemand aanduidt, kan alles toch zijn gewone gang gaan.

Mijnheer de minister-president, mijn vraag is niet nieuw. Na de uitspraak van het Arbitragehof en de benoeming van een Waalse PS'er als directeur-generaal van de BDBH zijn er toch twee nieuwe elementen die van belang zijn en die er u moeten toe aanzetten om uw tot nu toe geduldige aanpak bij te sturen. Ik geef grif toe dat ik niet zoveel geduld heb als u. Uw logica is dan ook anders. Vandaag wordt echter bewezen dat die niet rendeert.

Bent u van oordeel dat de huidige politiek moet worden omgebogen en dat men niemand meer afvaardigt ? Hiermee bedoel ik niet alleen dat u zou wegblijven uit de raad van bestuur van de BDBH, maar dat ook alle banden met die instelling worden verbroken. Wat hebben Vlaanderen en de Vlaamse exporteurs daar trouwens bij te verliezen ?

Zolang men het nodig acht, kan er een coördinatie zijn met de AWEX. Dit onderling overleg gebeurt nu al voor bepaalde aangelegenheden. De BDBH is daar helemaal niet voor nodig. Export Vlaanderen kan ook een eigen bestand over buitenlandse markten en reglementeringen uitbouwen. Hiervoor kan ze een beroep doen op de Vlaamse vertegenwoordigers in het buitenland. Export Vlaanderen kan perfect een eigen exporteursbestand uitbouwen vermits het bestand van de BDBH wordt ge-

Van Nieuwenhuysen

voed door de provinciale kantoren van Export Vlaanderen. Zonder die provinciale adviseurs zou het bestand van de BDBH droogvallen.

Ik heb er vroeger al voor gepleit dat Export Vlaanderen en de Vlaamse economische vertegenwoordigers zich uitsluitend zouden bezighouden met de voorbereidingen en begeleidingen van de zendingen van de Vlaamse bedrijven en van Export Vlaanderen. Dit zou de dienstverlening aan de eigen exporterende bedrijven enkel ten goede komen.

Mijnheer de minister-president, u zou er de Vlaamse exporterende bedrijven een grote dienst mee bewijzen indien u het geweer van schouder verandert. Er is enkel de politieke wil nodig om in te gaan tegen uw federale collega's. Ik stel enkel vast dat het omgekeerde wel gebeurt zonder de minste scrupules. Is de Vlaamse regering bereid om die politieke moed aan de dag te leggen ?

De voorzitter : De heer Suykerbuyk heeft het woord.

De heer Herman Suykerbuyk : Mijnheer Van Nieuwenhuysen, niemand is gelukkig met wat er met de buitenlandse handel gebeurt. Onze reactie is wel minder geïnspireerd dan de uwe. U zegt nogal gemakkelijk dat de houding van de Vlaamse regering geen zoden aan de dijk brengt. U pleit voor de politiek van de totale lege stoel, wat impliceert dat alle banden moeten worden verbroken.

Het probleem is dat de oprichting van eigen instellingen moet worden gefinancierd. Ik zou het niet op prijs stellen indien de Franstaligen door onze houding met onze centen op het federale niveau nog meer doen dan nu al het geval is. U mag dus niet licht over de zaken heen gaan. Ik geef toe dat ik ook niet direct een alternatief heb. Uw voorstel lijkt me echter iet te gemakkelijk. Ik ben ongelukkig over de gang van zaken maar sta ook sceptisch tegenover het volledig verbreken van de banden zonder over bijkomende financiële middelen te spreken. Dat is essentieel. Dit is geen ernstige oplossing.

Hoe zult u de zaken trouwens realiseren ? Ik kan de bal terugspelen, en u dezelfde vraag stellen die u aan de minister-president stelt.

De voorzitter : De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Ik voel me al minister. Mijnheer Suykerbuyk, het is niet zo moeilijk om die banden te verbreken. Het grootste deel van de samenwerking met de BDBH gebeurt via Export Vlaanderen. Export Vlaanderen zorgt voor het exporteursbestand van de BDBH. Export Vlaanderen zorgt via de Vlaamse economische vertegenwoordigers voor het documentatiebestand van de BDBH.

Het veldwerk gebeurt dus al door deze instelling. De BDBH zorgt enkel hier en daar voor de afwerking. De omschakeling brengt geen substantiële financiële meerkost mee. Indien Export Vlaanderen zich met de afwerking van dossiers zou bezighouden en zich niet meer moet inzetten voor initiatieven georganiseerd door de BDBH, kan men zelfs van een besparing spreken. Het overleg met de Waalse tegenhanger houdt helemaal geen meerkost in, en vereist ook niet meer energie. Ik zie dus niet goed in hoe het eventueel verbreken van de banden een meerkost zou betekenen voor de Vlaamse regering.

De voorzitter : Minister-president Van den Brande heeft het woord.

Minister-president Luc Van den Brande : Mijnheer de voorzitter, dames en heren, de Vlaamse regering heeft de algemeen directeur van Export Vlaanderen qualitate qua aangeduid als bestuurder, opdat hij ook in het coördinatiecomité zou zetelen. Het is belangrijk het beslissingsproces in beide organen te kunnen volgen. De nieuwe raad van bestuur is in uitvoering van de federale wet van 24 juni 1997 op 29 maart jongstleden geïnstalleerd. Ook het coördinatiecomité is toen samengesteld. Het bestaat uit elf vertegenwoordigers. De algemeen directeur van Export Vlaanderen vertegenwoordigt er het Vlaams Gewest. Er is geen vertegenwoordiger van de Vlaamse werkgeversorganisaties in het coördinatiecomité.

Mijnheer Van Nieuwenhuysen, ik heb geopteerd om de algemeen directeur van Export Vlaanderen qualitate qua aan te duiden. Dit gebeurde om functionele redenen en in het belang van het Vlaamse bedrijfsleven. Ik ben het niet eens met uw alles-of-niets-standpunt, waarbij u zelfs de algemeen directeur niet zou afvaardigen. Bij de opstelling van het nieuw decreet over Export Vlaanderen hebben we gezegd dat de ondernemingen het begin- en eindpunt zijn. Zij moeten worden ondersteund. Op termijn is dit de meest zekere houding om tot een herverkaveling van de bevoegdheden over te gaan. Bedrijven en ondernemingen hoeven niet altijd dezelfde overwegingen te maken als wij. Wij moeten

Van den Brande

aantonen dat we in hun dienst staan. Dit is ook de duidelijke decretale opdracht van Export Vlaanderen.

De raad van bestuur vergadert viermaal per jaar, het comité maandelijks. Dit wijst op het relatieve belang van het comité tegenover dat van de raad. Via het comité worden de gewesten op een gestructureerde wijze bij de werking van de BDBH betrokken. Via dit comité wil de Vlaamse regering ageren. Ik heb die optie genomen omdat het comité het operationeel orgaan is. Binnen de huidige institutionele stand van zaken is het van essentieel belang dat die koppeling blijft bestaan.

De vierde benoeming van de huidige directeur-generaal is tijdelijk. De federale voogdijminister heeft dit aan de raad van bestuur meegedeeld op 29 maart.

Wettelijk hebben we het maximum gedaan. We hebben bij het Arbitragehof onze opmerkingen en kritiek geformuleerd. U kent de uitspraak van het Arbitragehof. De federale overheid heeft rekening gehouden met deze uitspraak en enkele stappen ondernomen.

Het definitieve lot van de instelling hangt niet af van de raad van bestuur of van het Arbitragehof, maar wel van de wetgever, die duidelijkheid moet scheppen. Het Vlaams Parlement heeft dit ook gevraagd in zijn resolutie over de staatshervorming. Voor het belangrijke domein van de bevordering van de buitenlandse handel moet er een eenduidige taakverdeling zijn.

Ik heb niet de gewoonte om arresten te commentariëren of juridisch in vraag te stellen. We leven in een rechtsstaat en moeten dit respecteren. De motivatie van het Arbitragehof is van die aard dat er duidelijk wettelijke en/of decretale antwoorden mogelijk zijn op de vragen die het heeft gesteld.

In onze visie moet de BDBH niet langer promotie-activiteiten in het buitenland organiseren. De overlapping met de gewesten moet worden afgeschaft. De instelling mag ook niet langer autonoom blijven bestaan. Middelen en mensen kunnen van de BDBH worden overgedragen naar de gewestelijke exportpromotiediensten. Op dit vlak zie ik wel nog een rol voor het federale departement voor Buitenlandse Zaken, inzake het bijhouden van een databank. We moeten rationeel zijn.

Ten slotte kan ik zeggen dat men ontelbare malen, tot op het allerlaatste moment, heeft aangedrongen om alles in het werk te stellen om al onze vertegenwoordigers aan te duiden. Het is niet opportuun om daar meer over te zeggen. De verantwoordelijken weten dat de huidige wijze van samenstellen en functioneren onhoudbaar is naar het Vlaams bedrijfsleven. Ik ben overtuigd van de juistheid van de beslissing om, in het belang van het Vlaamse bedrijfsleven, de algemeen directeur qualitate qua af te vaardigen in de verschillende instanties. Tegelijk hebben we grote vragen over dit theoretisch kader.

Ik ben helemaal niet overtuigd van het standpunt van de heer Van Nieuwenhuysen dat onze benadering niet de nodige effecten zou hebben gesorteerd. Ik ben erop blijven aandringen dat de vertegenwoordigers van de Vlaamse overheid en van het bedrijfsleven proportioneel wel in deze instellingen zouden zitten. Ik ben niet afgeweken van deze lijn en ben ervan overtuigd dat dit de beste methode is om de beoogde heroriëntatie af te dwingen.

De voorzitter : De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Mijnheer de minister-president, ons uitgangspunt en doelstelling zijn dezelfde. Het uitgangspunt is de verbetering van de dienstverlening aan de exporterende Vlaamse bedrijven. De doelstelling is dat dit het best gebeurt door de reorganisatie van het beleid voor buitenlandse handel.

Het verschil is dat u aanwijzingen heeft dat de door u gevolgde weg uiteindelijk zal leiden tot die doelstelling. Ik ben daar niet van overtuigd. Ik beschik misschien over minder informatie dan u. De ervaring leert mij echter dat men op een bepaald moment bereid moet zijn het mes op de keel te zetten, anders bereikt men zijn doelstellingen niet.

Ik laat me dan ook niet overtuigen door smeekebeden aan het adres van de Vlaamse overheid om toch maar in de raad van bestuur te stappen. Er moeten verdergaande maatregelen worden genomen. U verwijst naar het standpunt van de resolutie van het Vlaams Parlement. We kennen intussen ook de ontvangst die verschillende Vlaamse resoluties op het federaal niveau te beurt viel.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Herman Suykerbuyk tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de beslissingen inzake Agenda 2000 genomen door de Europese Raad van Berlijn op 25 maart 1999

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Suykerbuyk tot de heer Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de beslissingen inzake Agenda 2000 genomen door de Europese Raad van Berlijn op 25 maart 1999.

Mijnheer Suykerbuyk, u begrijpt dat men aan dit thema een heel debat kan wijden. We zullen het moeilijk hebben dit af te handelen in een interpellatie.

Minister-president Luc Van den Brande : Mijnheer de voorzitter, dit thema is heel belangrijk. Dat is trouwens de reden waarom de heer Suykerbuyk hierover interpelleert. Wegens de praktische omstandigheden van het einde van deze regeringsperiode komt dit aan bod in een interpellatie. Ik bevestig het belang van dit thema en van deze interpellatie.

De heer Herman Suykerbuyk : In eerste instantie ging het om een vraag om uitleg, die later een interpellatie werd. Maar het is inderdaad mijn bedoeling om tot een gedachtewisseling te komen.

Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, het belang voor Vlaanderen van Agenda 2000 is aanzienlijk. Onder die noemer heeft men immers beslist tot vrij ingrijpende maatregelen inzake de Europese begroting. De landbouwkredieten nemen 50 percent van de Europese begroting in, en de regionale kredieten 35 percent : het gaat hier dus over een materie die niet minder dan 85 percent van deze begroting beslaat. Het gaat hier dus over een zeer uitgebreid terrein.

Voordat deze beslissing werd genomen in Berlijn, heeft de Vlaamse regering terzake een standpunt bepaald en meegedeeld aan de federale regering. Waaruit bestond dat standpunt ?

De interventieprijzen in de landbouw worden verlaagd. De landbouwers zullen dus minder steun ontvangen. Ze zullen die steun krijgen in de vorm van 'inkomenscompenserende regelingen'. Heeft men reeds kunnen bepalen wat dit betekent voor

de Vlaamse landbouw ? Dit is geen theoretische vraag : voor zover ik weet zijn er in Europa diverse regio's die perfect schijnen te weten wat het probleem is voor hun landbouwers. Ik denk bijvoorbeeld aan Beieren. Ik kan begrijpen dat het niet zo eenvoudig is om daarop te antwoorden en dat dit eerst moet worden onderzocht, maar toch wil ik aandringen op een antwoord.

Een volgende punt betreft de plattelandsontwikkeling. Deze heeft er een dimensie bij gekregen : er zullen minder middelen gaan naar de interventie in de prijzen, en men zal via inkomenssteun en compenserende regelingen te werk gaan. Als ik het goed begrijp, vloeit uit deze nieuwe dimensie voort dat de landbouwer meer dan vroeger als de beheerder van het milieu zal worden beschouwd, en dat hij voor dat beheer zal worden betaald.

Ik meen eveneens te hebben begrepen dat dit geld niet exclusief bestemd is voor de landbouwer, maar ook voor iedereen die in het landbouwgebied woont. Ook bijvoorbeeld een kapper die in dat gebied woont, schijnt aanspraak te mogen maken op compenserende regelingen. De minister-president kan me corrigeren indien ik het bij het verkeerde eind heb. Het lijkt me nuttig te vernemen hoe die nieuwe regeling in elkaar zit.

Ik heb begrepen dat het besteden van middelen voor plattelandsontwikkeling gebeurt op basis van projecten die moeten worden ingediend. Als gevolg van de nieuwe structuur zal de landbouwer minder ontvangen voor wat hij produceert, maar zal hij anders worden vergoed. Deze regeling werd goedgekeurd. Als ik het goed begrijp kan deze regeling behoren tot zowel de federale als de gewestelijke materie. De vraag rijst dan hoe dat in de praktijk in zijn werk zal gaan. Zijn de inkomenscompenserende regelingen het gevolg van het opleggen van milieuregelingen ? Kortom, wat is de band tussen de regelingen in het kader van het MAP waarin intern, op Vlaams niveau wordt voorzien en de compenserende regelingen op Europees vlak ? De discussie in de plenaire vergadering van gisteren kan in dat opzicht wellicht verhelderend werken.

Er zijn ook andere regelingen : ik verwijs in dat verband naar de mogelijkheid van de vervroegde pensionering. Die hangt dan weer samen met het al dan niet operationeel zijn van een landbouwbedrijf in natuurgebieden. Ook dit heeft zowel met het federale als met het regionale aspect te maken. Hoe zal dit in de praktijk gebeuren ? Ik hoor immers dat, als Europa geld toekent, het lang duurt alvorens men die som krijgt en dat dit gepaard gaat met bureaucratische rompslomp. Dat is natuurlijk geen wonder als men de Europese constructie ziet.

Suykerbuyk

Altijd zitten die lidstaten ertussen, en ze maken de zaken alleen maar ingewikkelder.

Dat is een van de grootste uitdagingen voor Vlaanderen. We zullen dit institutioneel moeten trachten te overwinnen op het Europese vlak. Maar als men de beslissingen van de Europese Raad van Berlijn uitvoert, zal men te maken krijgen met maatregelen die weliswaar gelden voor heel Europa maar werden genomen door de lidstaten. Deze lidstaten moeten dat op hun beurt vertalen naar hun diverse regio's. Hoe kunnen die dingen worden gecombineerd? Hoe wordt dit in de praktijk georganiseerd opdat men tot een redelijke uitbetaling kan komen? Doen de federale overheid en de gewesten dat gezamenlijk?

Dan nog een laatste punt. Een belangrijk aspect van Agenda 2000 is dat de doelstellingsgebieden worden herleid tot drie. Ook de veertien communautaire initiatieven zullen worden herleid tot drie. Voor doelstelling 1 luidt het criterium dat het inkomen lager moet liggen dan 75 percent van het Europees gemiddelde. In België is dit nergens het geval. Het criterium van doelstelling 2 kan Vlaanderen in bepaalde gevallen wel behalen. Ik zou hierover wat meer uitleg willen krijgen. Doelstelling 3 is de zogenaamde horizontale doelstelling, die te maken heeft met opleidingsprojecten. Kan Vlaanderen aan de criteria daarvan voldoen?

Wat werd gewijzigd aan communautaire initiatieven zoals Interreg? Er zijn ook initiatieven waarbij veel belang wordt gehecht aan de problematiek van de steden. Welke nieuwe mogelijkheden krijgen de Vlaamse steden hierdoor?

De voorzitter : De heer Bogaert heeft het woord.

De heer Jean-Marie Bogaert : Mijnheer de voorzitter, ik wil nog een vraag toevoegen aan de laatste reeks van de heer Suykerbuyk. Hij vraagt zich terecht af welke gevolgen de nieuwe regelingen zullen hebben voor Vlaanderen. De wereld stopt echter niet aan de grenzen van onze deelstaat. Ook de gevolgen van de nieuwe Europese oriëntering voor Wallonië zijn van belang voor Vlaanderen. Ik denk hierbij aan de problemen in Henegouwen, omdat die een teer punt vormen op het vlak van de bedrijvigheid in Zuid-West-Vlaanderen.

De voorzitter : Minister-president Van den Brande heeft het woord.

Minister-president Luc Van den Brande : Mijnheer de voorzitter, mijnheer Suykerbuyk, uw vragen bieden me de mogelijkheid om enkele hoofdelementen te vermelden. Ik zal u heel wat cijfergegevens moeten verstrekken. Die kunnen details lijken, maar zelfs de cijfers na de komma zijn van erg groot belang.

De Vlaamse regering heeft de besprekingen over Agenda 2000 vanzelfsprekend op de voet gevolgd. Op regelmatige tijdstippen hebben we onze standpunten geformuleerd. Ons eerste aandachtspunt was de hervorming van het structuurbeleid, en in het bijzonder de gevolgen daarvan voor de betrokkenheid en verantwoordelijkheid van de Vlaamse regering.

De Vlaamse regering staat positief tegenover het bereikte resultaat op de top van Berlijn. Deze topontmoeting was erg belangrijk en vormde een afronding waarbij een politiek akkoord totstandkwam. Natuurlijk zal nog heel wat moeten worden geconcretiseerd en uitgewerkt.

Velen hadden verwacht dat deze ontmoeting pas in juni, juli of september zou plaatsvinden, maar het Duits voorzitterschap heeft de verstandige beslissing genomen om wat sneller te werken. Het was immers in het belang van iedereen om snel duidelijkheid te verschaffen.

De algemene toewijzing voor de structuurfondsen bedraagt 195 miljard euro, wat niet min is. In vergelijking met het gemiddelde dat aan de structuurfondsen werd besteed in de periode 1994-1999 is er sprake van een stabilisatie. In vergelijking met het niveau van 1999 komt het neer op een vermindering van de uitgaven. Dit moet worden gezien in de algemene context van de Europese begroting. Er werden twee stellingen verdedigd om deze begroting te verminderen. De uitspraken 'I want my money back' en 'we willen niet langer netto betalen' werden veel gehoord. Deze eerste stelling wordt niet langer enkel door de Britten verdedigd, maar ook de Nederlanders en Duitsers lieten blijken dat ze niet langer dezelfde bijdrage wilden leveren. Anderen pleiten voor meer zuinigheid in de uitgaven. Er werd een evenwicht gevonden tussen beide stellingen. De tweede heeft immers tot gevolg dat de netto-betaling voor een aantal zaken iets kleiner is geworden.

Behoudens de communautaire initiatieven, innoverende maatregelen en visserij, werd bepaald dat 69,7 percent of 135,9 miljard euro aan doelstelling 1 wordt gespendeerd, 11,5 percent of 22,5 miljard

Van den Brande

euro aan doelstelling 2, en 12,3 percent of 24,05 miljard euro aan doelstelling 3.

Er werd afgesproken om voor een vangnet te zorgen voor de vaststelling van de bevolking die onder de nieuwe doelstelling 2 valt. Er werd duidelijk gesteld dat bij het bepalen van het bevolkingsplafond geen rekening wordt gehouden met de voormalige regio's van doelstelling 1 die overgangssteun ontvangen en voldoen aan de gemeenschapscriteria om in aanmerking te komen voor doelstelling 2. Daardoor levert de toemaat van 220.000 personen België een extra op van 64 miljoen euro of 2,6 miljard frank.

Volgens de commissieberekeningen zal het aandeel van België in de structuurfondsen 25,2 miljard frank bedragen voor de uitfasering van doelstelling 1 voor Henegouwen ; 12,1 miljard frank voor het gewoon aandeel van doelstelling 2 ; en 2,6 miljard frank voor de toemaat. De uitfasering voor de huidige doelstelling-2- en -5b-gebieden zijn in deze bedragen vervat. Het bedrag voor deze gebieden zal ongeveer 12 à 13 euro per capita per jaar bedragen. Dit moet nog worden omgerekend in de tabellen. Voor doelstelling 3 gaat het over 740 miljoen euro of 29,9 miljard frank ; voor de communautaire initiatieven over 200 miljoen euro of 8,1 miljard frank ; en voor de visserij over 1,2 miljard frank. Het totale Belgische aandeel in de structuurfondsen bedraagt bijgevolg 82,7 miljard frank. De voorbije zes jaar kreeg België 83,1 miljard frank. Er is dus sprake van een kleine inlevering.

Inzake het landbouwakkoord heeft de Raad niet geopteerd voor de invoering van de degressiviteit om de reductie van 6,3 miljard euro in de uitgaven te realiseren. 6,3 miljard euro was het bedrag dat de landbouwministers in hun akkoord opnamen en dat door de landen die pleitten voor een stabilisatie van de uitgaven, werd vooropgesteld als een nog te verminderen som op de landbouwuittgaven van 283,5 miljard euro voor de voorziene zeven jaar. Er werd dus gekozen voor het alternatief : minder hervormen kost minder geld.

Dit resultaat werd onder meer bereikt door het uitstellen van de hervormingen in de zuivelsector tot het verkoopseizoen 2005-2006, en door een daling van de interventieprijs voor granen met 15 percent in plaats van 20 percent. Voor de rundvleessector moet de commissie de markt volgen, en indien nodig passende maatregelen nemen.

In de periode 2000-2006 mogen de totale landbouwuittgaven, exclusief plattelandontwikkeling

en veterinaire maatregelen, niet meer bedragen dan een jaarlijks gemiddelde van 40,5 miljard euro. Daarbovenop bedragen de uitgaven voor plattelandontwikkeling gedurende deze periode 14 miljard euro.

Ik zal het nu hebben over de procedure die bij de bespreking van Agenda 2000 werd gevolgd. De top van staatshoofden en regeringsleiders in Berlijn was een politiek sluitstuk op een onderhandelings-termijn van ongeveer twee jaar, sinds de Europese Commissie in juli 1997 een mededeling deed over Agenda 2000. Op 18 maart 1998 heeft de Europese Commissie haar wetgevende voorstellen over het financieel kader, de hervormingen van het gemeenschappelijk landbouwbeleid en het structuurbeleid aan de lidstaten bekendgemaakt. Op basis van die voorstellen startten de onderhandelingen tussen de lidstaten. Ik heb de wetgevende voorstellen in het voorjaar van 1998 aan de voorzitter van het Vlaams Parlement bezorgd, overeenkomstig de vereiste procedure.

Ik benadruk dat het politiek akkoord van Berlijn in Europese wetgeving moet worden omgezet. Men is bezig met die operatie. Waarschijnlijk zal de plenaire vergadering van het Europees Parlement de verordeningen over de structuurfondsen goedkeuren in de eerste week van mei. Half juni zullen de verordeningen volledig zijn en worden gepubliceerd. Nadien kan worden gestart met de uitvoering ervan.

Agenda 2000 was binnen de Belgische context een voorbeeld van regelmatig, intens en goed overleg op technisch en politiek niveau tussen onder meer de ministers van Landbouw. De IMCBB heeft een belangrijke rol gespeeld. Net voor de top van Berlijn, op 22 maart 1999, was er een uitvoerige IMCBB om de standpunten over de aandachtspunten voor de slotonderhandelingen te formuleren. Op 23 maart 1999 heeft de Vlaamse regering, nadat we een reeks tussenstandpunten hadden ingenomen, de richting van haar aandachtspunten voor de onderhandelingen nogmaals geformaliseerd. Zo hebben we duidelijk en in samenspraak met de andere partners binnen de IMCBB, gewerkt aan een Belgisch standpunt.

Uit voorlopige berekeningen van de federale minister van Landbouw, die gebaseerd zijn op het compromis van de landbouwministers van 11 maart 1999, blijkt dat het gemiddelde landbouwin-komensverlies op Belgisch niveau ongeveer 5 percent zou bedragen. Dat is heel wat minder dan de 10 tot 15 percent waarvoor op een bepaald ogenblik werd gevreesd.

Van den Brande

Voor Vlaanderen zijn nog geen precieze berekeningen gekend. De beslissingen van Agenda 2000 hebben echter geen betrekking op de intensieve veeteeltsector van varkens en kippen, noch op de tuinbouw. Deze leveren in Vlaanderen in de primaire sector meer dan 60 percent van de toegevoegde waarde. Hierdoor wordt het totaaleffect in Vlaanderen beperkt.

Terecht werd gewezen op de samenhang tussen de inkomenscompensaties die op federaal niveau zullen worden geregeld en de regionale bevoegdheden, namelijk de milieubescherpende maatregelen die moeten worden nageleefd. We moeten afwachten hoe de uitvoeringsmaatregelen zullen worden uitgewerkt. Het is duidelijk dat er afspraken moeten worden gemaakt tussen de federale overheid en de gewesten. We zullen dat proactief trachten te doen. Het principe van de milieuconditionering werd verworven. De uitvoering ervan werd nog niet geconcretiseerd.

Het is nog voorbarig om een oordeel te vellen over de behandeling van de dossiers, en om van een administratieve rompslomp te spreken. We moeten daarvoor wachten op de uitvoeringsbesluiten en de afspraken tussen het federale en het regionale beleidsniveau. Onder meer de minister van Landbouw en ikzelf zullen ons daar heel actief mee bezig houden.

Het bedrag dat aan België zal worden toegekend voor plattelandsontwikkeling is nog niet gekend. De Europese Commissie wil eerst de definitieve verordeningen afwachten. Pas dan wil ze praten over de verdeling van de bedragen voor plattelandsontwikkeling onder de lidstaten. Het is nog niet gekend welke criteria ze zal hanteren. De middelen zullen worden toevertrouwd aan de gewesten en het federale niveau. Daarvoor is samenspraak nodig. Ik vind het belangrijk dat de heer Suykerbuyk dat benadrukte.

Vlaanderen zal in het kader van de plattelandsverordening een programma moeten indienen. De administratie voor Land- en Tuinbouw is reeds begonnen aan de voorbereiding van een dergelijk programma in samenwerking met andere administraties die bij de ontwikkeling van het platteland betrokken zijn. Ik bevestig dit uitdrukkelijk.

Om de middelen uit de structuurfondsen aan te wenden, hanteert de Europese Commissie een verdeling over doelstellingen enerzijds en over communautaire initiatieven anderzijds. Dat onder-

scheid is belangrijk. Soms worden beide zaken immers door elkaar gehaald. De doelstellingen werden inmiddels beperkt tot drie. Ze worden in overleg met de lidstaten ingevuld. Twee doelstellingen zijn gebiedsgerelateerd. De derde doelstelling is een horizontale doelstelling. Ze betreft de human resources en houdt verband met de vroegere doelstellingen 3 en 4 inzake het intreden op de arbeidsmarkt, gelijke kansen, persoonsontplooiing en omschakeling.

Het aantal doelstellingen in het structuurbeleid werd teruggebracht tot drie. Doelstelling-1-gebieden zijn gebieden met een structurele achterstand. In België komt geen enkele zone meer in aanmerking voor een nieuwe erkenning. Vroeger was enkel Henegouwen een doelstelling-1-gebied. In de toekomst zal Henegouwen niet meer worden erkend als doelstelling-1-gebied. Dit houdt verband met de uitfaseringsperiode. Daarvoor werd in middelen voorzien. Dat is ook niet onlogisch. Het is te gek eerst grote middelen in te brengen en dan plots te stoppen. Continuïteit is dus vereist. Dat geldt ook voor doelstelling 2.

Doelstelling-2-gebieden zijn zones die in een reconversieproces zitten. Voor België wordt 14,7 miljard frank vrijgemaakt. Er moet nog worden uitgemakt hoe deze steun over de gewesten zal worden verdeeld. Dit bedrag omvat zowel de nieuwe doelstelling-2-gebieden en de uitfasering voor de bestaande doelstelling-2- en doelstelling-5b-gebieden. De vroegere doelstelling 5b wordt nu samen met de vroegere doelstelling 2 inzake reconversie ondergebracht in één doelstellinggebied, namelijk het doelstelling-2-gebied.

De nieuwe doelstelling-2-gebieden kunnen 18 percent van de EU-bevolking afdekken : 10 percent van die 18 percent betreft industriële reconversiezones, 5 percent gaat naar agrarische reconversiezones, 2 percent naar steden en 1 percent naar gebieden afhankelijk van visserij. Ook het stedelijke wordt nu ingevoegd in de doelstelling 2. Deze procentuele verdeling moet indicatief worden gehanteerd bij de nieuwe verdeling die in België moet worden gemaakt. In de huidige doelstelling-2- en doelstelling-5b-gebieden die voor een periode van zes jaar zullen worden uitgefaseerd, zal de steun ongeveer 12 tot 13 euro per hoofd per jaar bedragen. Ook hierover zijn nog geen volledig definitieve cijfers gekend.

Doelstelling 3 betreft de aanpassing en modernisering van het beleid en systeem op het vlak van onderwijs, opleiding en werkgelegenheid. Dat wordt ook wel human resources genoemd. België ont-

Van den Brande

vangt voor doelstelling 3 een bedrag van 29,9 miljard frank over een periode van 7 jaar. Voor deze doelstelling komen alle gebieden in aanmerking die geen doelstelling-1-behandeling kunnen genieten. Vanaf 2000 zullen echter geen doelstelling-1-gebieden meer worden erkend.

De communautaire initiatieven werden tot vier teruggebracht : één voor grensoverschrijdende samenwerking, één voor human resources gericht op het wegwerken van de ongelijkheid op de arbeidsmarkt, één voor plattelandsontwikkeling en één voor de stedelijke problematiek.

Het communautair initiatief Interreg krijgt een andere invulling. De besprekingen hierover zijn aan de gang binnen Europese werkgroepen waaronder het Europees Beheerscomité voor de Communautaire Initiatieven. De mogelijkheden zullen worden verruimd onder Interreg III. Interreg zal zich niet meer beperken tot grensoverschrijdende samenwerking. Ook transnationale en interregionale samenwerking worden binnen Interreg III mogelijk. Transnationale samenwerking is vergelijkbaar met het huidige Interreg IIC- programma dat is gericht op ruimtelijke ordening. In de interregionale samenwerking zou een uitwisseling van ervaringen in de grensoverschrijdende en transnationale samenwerking mogelijk worden gemaakt. Het accent blijft echter liggen bij de grensoverschrijdende samenwerking. Dit is trouwens altijd een vraag van Vlaanderen geweest. De grensoverschrijdende samenwerking met zowel Nederland als Noord-Frankrijk, die tot heel wat gemeenschappelijke en herkenbare projecten heeft geleid, moet verder worden uitgebouwd.

Het communautair initiatief Urban, gericht op de stedelijke problematiek, werd onlangs aan de lijst toegevoegd. Het is tot op heden nog niet duidelijk welke mogelijkheden dit initiatief inhoudt. Dit zal tijdens de komende weken duidelijk moeten worden. Ik wijs er tevens op dat binnen de nieuwe doelstelling 2 ook werd voorzien in de mogelijkheid om de stedelijke gebieden af te bakenen. Met het communautair initiatief Urban zal het mogelijk zijn projecten te realiseren in de achtergestelde buurten van steden. Voorlopig zijn enkel in Antwerpen Urban-projecten aan de gang.

Van bij de aanvang van de onderhandelingen wisten we dat de druk om de middelenenveloppe van rijke lidstaten te verminderen, zeer groot was. Met de uitbreiding van de Unie voor de deur, kon dit niet anders. België heeft er zich dan ook vanaf het

begin op gericht de toekomstige middelenenveloppe zo hoog mogelijk te houden. Nu de onderhandelingen achter de rug zijn, kunnen we zeggen dat het resultaat vrij positief is. In de voorbije programmaperiode kreeg België 83,1 miljard frank uit het Europees Structuurbeleid, voor de volgende programmaperiode zal dat 82,7 miljard frank zijn.

Vlaanderen en Wallonië hadden geen echte verschilpunten in de benadering van de voorstellen van de Europese Commissie en in een latere fase van de voorstellen van het Duitse voorzitterschap van de Ministerraad. Ik vermeld kort een aantal bijzondere aandachtspunten van Waals en Vlaams belang die we hebben kunnen verzoenen. Wallonië legde de nadruk op het overgangsregime voor Henegouwen in doelstelling 1. Wallonië drong aan op een zo lang mogelijke periode van uitfasering voor het doelstelling-1-gebied. Daarop vroeg Vlaanderen een zo lang mogelijke periode van uitfasering voor doelstellingen 2 en 5b. Wallonië vroeg 7 jaren en kreeg er 6. Vlaanderen vroeg 7 jaren voor de uitfasering van doelstelling 2 en kreeg er 6. De Europese Commissie wilde daarmee voorkomen dat een uitfasering van 7 jaar zou leiden tot een uitfasering van de uitfasering in de programmaperiode na 2006.

Vlaanderen heeft er steeds naar gestreefd de middelen uit de structuurfondsen zo hoog mogelijk te houden in de nieuwe programmaperiode. We hebben erop aangedrongen de bevolkingsomvang voor de nieuwe doelstelling 2 zo groot mogelijk te houden. Een grotere daling dan een derde van de huidige populatie die doelstelling-2-steun geniet, was voor Vlaanderen onaanvaardbaar.

Doordat de Europese Commissie aanvankelijk voorstelde om de bevolking in ex-doelstelling-1-gebieden mee te tellen bij het bepalen van het bevolkingscijfer per lidstaat, dreigde voor Vlaanderen een drastische inkrimping van het bevolkingscijfer. Dit voorstel werd tijdens de top van Berlijn van tafel geveegd zodat het Belgische bevolkingscijfer dat doelstelling-2-steun geniet, 1.240.000 zal bedragen. Dat is tweederde van het huidige cijfer van 1.860.000. Vlaanderen heeft in de huidige periode een populatie van 935.876 personen die van doelstelling-2- en 5b-steun genieten. Over de verdeling met Wallonië en Brussel moet nog worden onderhandeld.

Vlaanderen en Wallonië vroegen uitdrukkelijk om in de landbouwenveloppe ruimte te laten voor de financiering van de plattelandsontwikkeling, waarvoor 2 miljard euro per jaar was vooropgesteld. Deze middelen mochten in geen geval ten koste

Van den Brande

gaan van de vooropgestelde bedragen in de enveloppe voor de structuurfondsen. De 14 miljard euro werden gevonden in de landbouwenveloppe.

In zijn laatste vraag spoort de heer Suykerbuyk aan tot het gebruik van een rechtvaardige verdeelsleutel bij het bepalen van de verdeling van de middelen uit de communautaire initiatieven tussen gemeenschappen en gewesten in ons land. Het spreekt vanzelf dat Vlaanderen geen andere dan objectieve parameters voor de verdeling van de middelen zal aanvaarden. In het verleden was het bevolkingscijfer in de betrokken grensregio het criterium voor de verdeling van de middelen voor Interreg. We zullen verder heel nauwlettend toezien op een objectieve verdeling van de middelen in de nieuwe programmaperiode.

We hebben een goed resultaat bereikt waarbij rekening is gehouden met een aantal prioriteiten uit noord en zuid. Deze zijn opgenomen in het Belgische standpunt. Nu breekt natuurlijk een belangrijke periode aan voor de uitvoering en concretisering daarvan. Zodra de verordeningen inzake het structuurbeleid voor de periode 2000-2006 zijn gepubliceerd, zal de Europese Commissie de lidstaten vragen voorstellen te formuleren voor de erkenning van nieuwe doelstellingsgebieden.

De verwachting is dat het overleg hierover met de Europese Commissie ofwel vlak voor ofwel vlak na de vakantiemaand augustus zal plaatsvinden. Zoals ik al heb aangegeven, brengt dit ons dus in een operationeel schema, ook wat betreft het Europees Parlement.

Inzake de ontwikkelingszones moeten we een aantal concretisering doen. Daar mag of kan men immers een verhoogde expansiesteun goedkeuren. De geïncorporeerde doelstelling 2 zal in augustus of september worden behandeld.

Op de top van Berlijn werd dus wel een belangrijke politieke beslissing genomen. Er zal uiteraard nog heel wat overleg en samenwerking nodig zijn om die beslissing te concretiseren. We zullen proberen om daar een zo actief mogelijke rol in te spelen.

Ik deel zeker de bezorgdheden van de heer Suykerbuyk. We zullen heel gericht acties moeten ontwikkelen, waarbij we rekening houden met een aantal objectieve parameters.

De overvloed of aanhaking met grensgebieden is een probleem dat we ook hebben gehad op het moment dat we bufferzones in rekening konden brengen voor onder meer Zuid-West-Vlaanderen in de huidige programmeerperiode. Dit zal ook op een andere manier aan bod komen bij het bepalen van de ontwikkelingszones en/of doelstellinggebieden. Men zal moeten bekijken wat de invloed is van aangrenzende zones. We moeten er in ieder geval rekening mee houden dat een aantal zorggebieden onze bijzondere aandacht vergen. Ook dat zal zeker meespelen in de beslissingen.

Tot zover mijn antwoord op deze interpellatie. Voor een aantal cijfers en details zou ik graag verwijzen naar de nota's die ter beschikking zullen worden gesteld.

De voorzitter : De heer Suykerbuyk heeft het woord.

De heer Herman Suykerbuyk : Mijnheer de minister-president, de politieke beslissing is dus gevallen. Ik ben zeer blij dat we Interreg III zien verschijnen. Vlaanderen is geen gebied met echt grote steden. Ik ga er wel van uit dat van de Urban-regeling toch diverse Vlaamse steden zullen kunnen genieten. Als te veel steden ervan kunnen genieten, zou dat wel een slecht teken zijn. Men moet daar in ieder geval iets soepeler in zijn dan tot op heden het geval was.

Is volgens de geest van de in Berlijn genomen beslissingen MAP-steun nog mogelijk ?

Minister-president Luc Van den Brande : Dat principe is duidelijk verworven. De discussie daarover was wel zeer moeilijk, en dan niet alleen in Belgische of Vlaamse context. Er zijn altijd duidelijk twee kampen geweest. Men moet dit echter op een geïntegreerde manier aanpakken. Een Europese norm moeten en willen wij uiteraard volgen. Als wij dan nog een bijkomende inspanning vragen, is het niet meer dan logisch dat daar een inkomenscompenserende maatregel tegenover staat. Het gaat hier dan wel om een deel van het landbouwbudget, dat daarvoor zal worden vrijgemaakt.

De heer Herman Suykerbuyk : Ik heb nog een laatste vraag. Er is hoe dan ook een daling van het landbouwkomen. Hoe groot is de vrees dat dit nadelig kan zijn voor de uitbreiding van de Europese Unie ?

Minister-president Luc Van den Brande : Mijnheer Suykerbuyk, we zouden hier een heel lange discussie kunnen houden over de kern van de problematiek van uitbreiding versus verdieping. Zoals we

Van den Brande

weten, heeft ook het verdrag van Amsterdam terzake niet echt een oplossing opgeleverd. Vanzelfsprekend spelen grote belangen hierin een rol.

Ik heb u tentatief een cijfer van een algemene daling van 5 percent gegeven. Verrekend naar Vlaanderen moet dit wel nog nader worden bekeken, gelet op de sectoren waarop het al dan niet van toepassing is. Met de beste wil van de wereld kan ik u momenteel dus geen cijfer geven.

Natuurlijk heeft een en ander met elkaar te maken. We zullen de zaak op een volgende intergouvernementele conferentie moeten bekijken. Het zal uiteraard nog heel wat onderhandelingen vergen.

De voorzitter : De heer Bogaert heeft het woord.

De heer Jean-Marie Bogaert : Voorzover nodig wil ik toch nog eens extra aandacht vragen voor die doelstelling 3. Heb ik goed begrepen dat daarvoor 29,9 miljard frank wordt vrijgemaakt ?

Minister-president Luc Van den Brande : Inderdaad.

De heer Jean-Marie Bogaert : Dat is een jaarlijks bedrag ?

Minister-president Luc Van den Brande : Neen, alle cijfers zijn opgegeven voor de programmeerperiode waarover het hier gaat.

De heer Jean-Marie Bogaert : Het gaat dus om een periode van zeven jaar tot 2006 ?

Minister-president Luc Van den Brande : Inderdaad. Er is immers een verschil tussen het nieuwe van de zevenjarige periode en de uitfasering over zes jaar.

De heer Jean-Marie Bogaert : Dat bedrag is dan natuurlijk wel iets relatiever.

Minister-president Luc Van den Brande : Inderdaad, maar het is en blijft een kwestie van het beschikbare geld zo nuttig mogelijk aan te wenden.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jean-Marie Bogaert tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de rechtspositie van de algemeen directeur van Export Vlaanderen

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Bogaert tot de heer Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de rechtspositie van de algemeen directeur van Export Vlaanderen.

De heer Bogaert heeft het woord.

De heer Jean-Marie Bogaert : In het Staatsblad van 10 maart 1999 werd een besluit gepubliceerd dat eigenlijk al op 7 juli van vorig jaar was genomen. Ik kan me niet voorstellen dat de tijdsspanne die hier is overgegaan, enkel het gevolg was van een organisatorisch probleem. Er zit vast iets anders achter. Bovendien – als ik het besluit van 7 juli 1998 goed lees – stel ik vast dat het besluit ingaat met terugwerkende kracht tot 15 oktober 1996.

Ik concludeer daaruit dat de rechtspositie van de directeur van Export Vlaanderen in het gedrang is gekomen sinds 15 oktober 1996, en dat dit pas effectief op 10 maart 1999 werd gepubliceerd. Waarom heeft dat zolang geduurd ? Wat is de achtergrond van deze problematiek ?

De voorzitter : Minister-president Van den Brande heeft het woord.

Minister-president Luc Van den Brande : Ik ben blij dat u deze vraag stelt, omdat ze me toelaat de juiste context te schetsen. Artikel 16 van het organiek decreet op Export Vlaanderen bepaalt dat de regering de algemeen directeur aanwerft op contractuele basis. Er is dus geen statuut in de administratief-rechtelijke betekenis voor de algemeen directeur.

Bij de beslissing van aanstelling van 22 oktober 1996 heeft de Vlaamse regering gehandeld op basis van artikel 16, dat daartoe een voldoende basis vormde. Ik leg er de nadruk op dat het om een contractuele basis gaat. Het uitvoeringsbesluit van juli 1998 heeft tot doel een aantal aanvullende bepalingen vast te stellen inzake de aanwervingsprocedure en de positie van de algemeen directeur binnen de instelling. Er is terzake geen enkele rechtsonzekerheid, omdat de rechtspositie van de algemeen directeur in hoofdzaak wordt geregeld door de ar-

Van den Brande

beidsovereenkomstenwet van 1978 en de individuele arbeidsovereenkomst. Het besluit heeft terugwerkende kracht, omdat dezelfde datum van inwerkingtreding werd genomen als voor het decreet.

Door een administratief mankement heeft de procedure vertraging opgelopen. Het origineel moest op de juiste plaats terechtkomen. Dat origineel werd begin 1999 ondertekend en is begin maart verschenen. Het gaat dus eigenlijk om een soort van rectificatie omwille van een louter formeel element. Dit brengt de rechtspositie van de algemeen directeur in geen enkel geval in het gedrang.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jean-Marie Bogaert tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de inplanting van zendmasten ter hoogte van de Westerschelde door de Nederlandse overheid

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Bogaert tot de heer Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de inplanting van zendmasten ter hoogte van de Westerschelde door de Nederlandse overheid.

De heer Bogaert heeft het woord.

De heer Jean-Marie Bogaert : Mijnheer de minister-president, ik hoop dat u op deze vraag even concreet kunt antwoorden. Dit probleem is van een andere grootteorde en komt bedreigend over, tenminste als de informatie waarover ik beschik juist is.

Nederland zou er sterk over nadenken om twee reusachtige zendmasten ter hoogte van de Westerschelde in te planten. Het spreekt vanzelf dat dit project een ernstige bedreiging vormt voor de ecologische, economische en toeristische belangen van een belangrijk gedeelte van onze Vlaamse kust. Tot hiertoe heeft alleen het gemeentebestuur van

Knokke-Heist hier formeel tegen geprotesteerd. Ze hebben op de enorm schadelijke gevolgen van dit project gewezen.

Ook in visserijkringen heeft men er al voor gewaarschuwd dat dit project voor een vlotte doorgang van de scheepvaart en voor de visserij in het algemeen een ernstige bedreiging vormt.

Klopt het dat de Nederlandse overheid dergelijke plannen heeft ? Hebt u daar kennis van genomen ? Voelt u ook de bedreiging aan van die plannen ? Zo ja, welke maatregelen zijn genomen om de uitvoering van die plannen alsnog te verhinderen ?

De voorzitter : Minister-president Van den Brande heeft het woord.

Minister-president Luc Van den Brande : Mijnheer de voorzitter, collega's, de langegolffrequentie 171 kilohertz, die volgens internationale afspraken aan Nederland was toegewezen, werd begin 1992 krachtens de Nederlandse regelgeving toegekend aan de BV Radio Delta 171, die Engelstalige programma's wil uitzenden gericht op het Verenigd Koninkrijk en Ierland. Vlaanderen kon destijds instemmen met het gebruik van deze frequentie vanuit Lopik of onmiddellijke omgeving. Wegens problemen met de opstelling van hoge masten op het vasteland opteerde Radio Delta voor een uitzendplaats op zee.

De Vlaamse administratie Waterwegen en Zeewezzen, afdeling Loodswezen werd op 2 juli 1998 op de hoogte gebracht door de Nederlandse Rijkswaterstaat, directie Zeeland van de plannen van Radio Delta om twee zendmasten van 412 meter te bouwen in de Noordzee op het Nederlandse gedeelte van het continentaal plat, net buiten de 12 zeemijlenzone en dus buiten de territoriale wateren.

De Nederlandse overheid kan zich niet verzetten tegen bouwactiviteiten in die zone, aangezien Nederland nog geen exclusieve economische zone heeft ingesteld. De instelling van deze zone is pas onlangs door de Tweede Kamer goedgekeurd en is nu voor spoedbehandeling naar de Eerste Kamer. Het Radio Deltadossier valt hier niet retroactief onder, zo verklaarde staatssecretaris De Vries duidelijk in de Tweede kamer. De discussie hierover is nog volop aan de gang in de Tweede Kamer, waar men aandringt op maatregelen om de milieuwetgeving toch toe te passen op dergelijk dossier.

Naast het bouwaspect is er het aspect zendmactiging. In verband met die machtiging zijn twee pun-

Van den Brande

ten belangrijk. Ten eerste is in Nederland de studie door Verkeer en Waterstaat aan de gang over de consequenties van het gebruik van deze zendmasten voor de scheep- en luchtvaart. Dit onderzoek is net afgerond. De resultaten zijn nog niet gepubliceerd. Zodra dit gebeurt, zal ik deze studie door onze eigen betrokken diensten grondig laten nakijken.

Ten tweede zal binnen het internationaal kader van de ITU, de internationale organisatie die zich bezighoudt met de frequentietoewijzing en -coördinatie, nog overleg plaatsvinden met de buurlanden België/Vlaanderen en Frankrijk. De ITU spreekt zich uit over de gevolgen van dergelijke zeer krachtige masten voor andere zenders. We kennen dit probleem reeds in een ander verband, maar dan misschien met minder hoogte.

Ik heb het Nederlandse ministerie van Verkeer en Waterstaat hierover geraadpleegd. Aan de radio is nog geen zendmachtiging verleend. Eind mei zou daar duidelijkheid over moeten komen. Tegen dat moment zal de ITU trouwens ook een uitspraak hebben gedaan. Hoewel deze niet afhankelijk is van enige vergunning, hangt de bouw duidelijk samen met de zendmachtiging. Het is even duidelijk dat Radio Delta pas zal beginnen te bouwen als hij weet dat hij kan uitzenden.

Deze zaak heeft dus twee aspecten, namelijk de invloed op de scheep- en de luchtvaart en die op radiozenders. De bevoegde Vlaamse administraties worden hierover geïnformeerd. Binnenkort zullen nog meer concrete gegevens beschikbaar zijn. Ik zal dit dossier in overleg met de bevoegde Vlaamse ministers van heel nabij opvolgen. Waar nodig zal ik ook overleggen met de Nederlandse overheid. Ik heb de bevoegde administratie de opdracht gegeven om dit punt op de agenda te plaatsen van de eerstvolgende vergadering van de Permanente Commissie van Toezicht op de Scheldevaart.

We stellen alles in het werk opdat enkel zaken totstandkomen die conform zijn met de regelgeving. Wat de locatie betreft, heb ik u echter ook de internationale aspecten van dit probleem getoond. Het spreekt vanzelf dat het hier gaat om een ruim omgevingsprobleem. Ik wil dit zelfs niet verengen tot een milieuprobleem.

De voorzitter : De heer Bogaert heeft het woord.

De heer Jean-Marie Bogaert : Uw antwoord verheugt me, mijnheer de minister-president. U schat de bedreiging die van dit project uitgaat, op dezelfde wijze in als ik. U onderneemt, ook op internationaal vlak, al het mogelijke om dit project alsnog niet te laten doorgaan. Ik hoop dat u het een lang genoeg stijf houdt en dat het project er nooit komt.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over een versnelde evaluatie van de Randkrant

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Van Nieuwenhuysen tot de heer Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over een versnelde evaluatie van de Randkrant.

De heer Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Ik hoop dat de termijn waarop deze vraag kan worden behandeld en de plaats waar dit gebeurt, namelijk de commissie voor Buitenlandse en Europese Aangelegenheden, niet symptomatisch zijn voor de belangstelling van de Vlaamse regering voor de Vlaams-Brabantse zaak.

U zult zich herinneren, mijnheer de minister-president, dat we vorig jaar de Randkrant voor de eerste keer hebben geëvalueerd. De besluiten van deze evaluatie waren onderling verschillend. Wij vonden toen dat de dubbele opdracht, enerzijds het ondersteunen van de Nederlandstaligen in de Vlaams-Brabantse Gordel en anderzijds het informeren van de buitenlanders, beter kon worden opgesplitst. Het zou hierbij ook aanbeveling verdienen een specifieke publicatie tot de Vlamingen in de zes faciliteitengemeenten te richten. Er zouden ondertussen andere initiatieven moeten komen om de aanpassing en de integratie van buitenlanders in de Gordel te bevorderen. U zei vorig jaar echter dat het te vroeg was om dan al een definitieve evaluatie te maken.

Van Nieuwenhuysen

Ondertussen hebben we in oktober een hoorzitting gehouden met een aantal Vlaamse mandatarissen uit de Gordel, meer specifiek uit de zes faciliteitengemeenten. Op mijn vraag of de Vlamingen zich door de Randkrant gesteund voelen, antwoordde de heer Luk Van Biesen, schepen van de gemeente Kraainem, toen dat hij de Randkrant alvast niet het geschikte middel vindt om de integratie van anderstaligen te bevorderen. Hij heeft toen gepleit voor een andere, meer populistische formule, bijvoorbeeld als bijlage van een of ander reclameblad. Dit komt neer op een minder luxueuze uitgave dan de huidige Randkrant, die als bijlage bij bijvoorbeeld de Streekkrant wordt gevoegd. Een bijkomend aspect is de verplichting om wekelijks in alle zes faciliteitengemeenten te verschijnen. De schepen heeft dit aspect vermeld omdat in twee van die gemeenten momenteel geen Nederlandstalige reclamebladen worden verspreid. Ook mevrouw Sobrie, schepen van Sint-Genesius-Rode, is toen die richting uitgegaan.

Beide mandatarissen vonden verder dat in de Randkrant of een eventuele vervangende publicatie een grotere inbreng uit de betrokken gemeenten zelf moet komen. Ze stelden dat die er nu vooral komt in overleg met VZW De Rand. Men merkte hierbij op dat daar vrij veel mensen in zetelen die niet echt in de Rand wonen. Die mensen zijn bijgevolg misschien minder vertrouwd met de lokale gevoeligheden.

De Randkrant bestaat nu bijna twee jaar. Ik denk dat een nieuwe evaluatie geen kwaad kan en zelfs is aangewezen. Ik had graag vernomen, mijnheer de minister-president, of u niet meer heil ziet in de tijdens de hoorzitting verwoorde formule ? Zou, specifiek voor de faciliteitengemeenten, in plaats van de Randkrant, niet beter worden gedacht aan die bewuste bijlage bij een of ander reclameblad, dat dan in de zes gemeenten wordt verspreid ?

De voorzitter : Minister-president Van den Brande heeft het woord.

Minister-president Luc Van den Brande : Ik denk dat het maandblad in kwestie, de Randkrant, een lange weg heeft afgelegd sedert de eerste uitgave. Ik verwijs hiermee ook naar gesprekken die we hierover reeds gevoerd hebben. Uit het vorig jaar uitgevoerde marktonderzoek is gebleken dat het blad een vast lezerspubliek verworven heeft.

Ik wil hier nog even onder de aandacht brengen dat de prioritaire doelstelling dezelfde gebleven is,

met name het Nederlandstalig karakter van en de Vlaamse aanwezigheid in de Rand ondersteunen en ertoe bijdragen dat de Vlamingen elkaar zouden ontmoeten en zich als Vlaming thuis zouden voelen in hun gemeente. Ik denk niet dat we het daar oneens over hoeven te zijn. Pas in tweede instantie beoogt de Randkrant ook de integratie van de anderstaligen te bevorderen door hen gerichte informatie aan te bieden die kan bijdragen tot hun integratie in de plaatselijke gemeenschap.

De conclusies van het marktonderzoek, waarvan kennis is gegeven, hebben, zoals u weet, geleid tot het sluiten van een nieuwe overeenkomst tussen de Vlaamse Gemeenschap en de VZW Informatie Vlaamse Rand. Uitgaand van het oorspronkelijk opzet is in die overeenkomst nogmaals duidelijk gesteld dat de Randkrant in de eerste plaats aandacht dient te schenken aan de ondersteuning van het Vlaams karakter in de Rand. Het feit dat de Randkrant maandelijks verschijnt in de 22 gemeenten van de Rand – en niet enkel in de zes faciliteitengemeenten – zou er immers toe kunnen leiden dat deze fundamentele basisoptie in het gedrang komt. Dit kan toch de bedoeling niet zijn. Ik denk dat verdere financiële ondersteuning aangewezen is.

Dit sluit vanzelfsprekend niet uit – waarbij ik even wil ingaan op de vraag van de heer Van Nieuwenhuysen – dat het concept en de formule van de Randkrant voortdurend geëvalueerd en – indien nodig – aangepast dienen te worden om te beantwoorden aan de doelstellingen.

Ik denk dat het initiatief zijn waarde stilaan bewijst. Wij staan evenwel open voor alle nuttige suggesties om, na toekomstige evaluaties, aanpassingen door te voeren.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Mijnheer de minister-president, ik denk dat dit inderdaad iets wordt voor de volgende regeerperiode. Ik herhaal dat het voorstel van de plaatselijke mandatarissen van de zes randgemeenten toch wel het overwegen waard is. Men zou eventueel de Randkrant kunnen behouden, maar dan niet specifiek voor de zes randgemeenten, maar wel in die gemeenten waar de situatie precair is. Op die manier kan effectief tegemoet worden gekomen aan hun voorstel om in een wekelijkse bijlage te voorzien in een of ander Nederlandstalig reclameblad. Ik hoop dat dit in de volgende regeerperiode in overweging zal worden genomen.

De voorzitter : Minister-president Van den Brande heeft het woord.

Minister-president Luc Van den Brande : Ik kan maar herhalen dat alle nuttige suggesties welkom zijn. Die moeten dan in een volgende regeerperiode worden bekeken.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 13.02 uur.*
